

செவ்விலக்கியங்களில் வரலாற்றுத் தரவுகள்

Historical data on Sangam Literature

வளர்மதி. வே, உதவிப்பேராசியர், தமிழ்த்துறை,

வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு - 12

Valarmathi.V, Assistant Professor, Department of Tamil,

Vellalar College for Women (Autonomous), Erode-12

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-8802-1593>

DOI: [10.5281/zenodo.13955156](https://doi.org/10.5281/zenodo.13955156)

Abstract

Literature is created to enlighten and inspire. Literature can be a work of fiction or the social experiences of the creator. Therefore, there are differences of opinion on the extent to which the events and messages found in a creator's work are true. There are two different views on whether the messages conveyed by literary works should be considered to reflect the political, social, cultural history or intellectual maturity of a society or whether it is better to dismiss them as mere fictions.

The Tamil Sangam literature, which is considered as classical literature, also serves as historical evidence for the historians writing the history of the Sangha period. Historical records of hundreds of kings of the Sangam period and small land kings are found not only in external literature but also in internal literature. In general, some historians and critics assert that poetic literature cannot be used as historical sources and dismiss Sangha history based on these evidences as baseless.

The PaditruPatthu collection about the Chera kings, which is considered to be a collection of heroic hymns, are books that describe the heroic deeds of the kings of the Sangam period. Books such as Patuppattull and Aartuppa books and books like Pattinapalai are historical treasures. Apart from this, it is surprising that books such as Agananuru, a collection of internal hymns, also contain a lot of historical reference to the Sangam period. Strategies such as narrating historical events as parables and as metaphors are dealt with in these songs.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் அறிவூட்டவும் உணர்வூட்டவும் படைக்கப்படுகின்றன. இலக்கியங்கள் கற்பனைப்படைப்பாகவோபடைப்பாளியின் சமூக அனுபவங்களாகவோ

இருக்கலாம். அதனால் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பில் காணும் நிகழ்வுகள், செய்திகள் யாவும் எத்தளவிற்கு உண்மையின் பாற்பட்டன என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இலக்கியப் படைப்புகள் தரும் செய்திகள் ஒரு சமூகத்தின் அரசியல் சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றையோ அறிவு முதிர்ச்சியையோ பிரதிபலிக்கின்றன என்று கருதுவதா அன்றி வெறும் கற்பனைப் புனைவுகள் என்று அவற்றை ஒதுக்கி விடுதலே நன்றெனக் கருதுவதா என்று இரு வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

செவ்வியல் இலக்கியங்களாகக் கருதப்படும் தமிழ்ச்சங்க இலக்கியங்கள் சங்க கால வரலாற்றை எழுதும் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகளாகவும் விளங்குகின்றன. நூற்றுக்கணக்கான சங்க கால மன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்றுக்குறிப்புகள் புறத்திணை இலக்கியங்களில் மட்டுமில்லாமல் அகத்திணை இலக்கியங்களிலும் இடம் பெறுகின்றன. பொது நிலையில் சில வரலாற்று ஆசிரியர்களும் விமர்சகர்களும் கவிதை இலக்கியங்களை வரலாற்று ஆதாரங்களாகக் கொள்வதற்கில்லை என்று உறுதிபடக்கூறி, இச்சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்படும் சங்க வரலாற்றினையும் அடிப்படையற்றவை என்று புறந்தள்ளுகின்றனர்.

சேர அரசர்களைப் பற்றிய பதிற்றுப் பத்து தொகுப்பும் வீரயுகப்பாடல் தொகுப்பெனக் கருதப்படும் புறநானூறும் சங்க கால மன்னர்களது போர் வீரம் கொடை இவற்றைக் கூறும் நூல்கள் ஆகும். பத்துப்பாட்டுள்ளும் ஆற்றுப்படை நூல்களும் பட்டினப்பாலை போன்ற நூல்களும் வரலாற்றுக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கின்றன. இவையன்றி, அகநானூறு போன்ற அகத்திணைப் பாடல்களின் தொகுப்பான நூல்களும் சங்க கால வரலாற்றுக் குறிப்பினை ஏராளமாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது வியப்பானதாகும். வரலாற்று நிகழ்வுகளை உவமையாகக் கூறுதல், பின்ணணியாகக் கூறுதல் போன்ற உத்தி முறைகள் இப்பாடல்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

Keywords : மூவேந்தர், சமுதாயம், வரலாறு, பரணர், கொங்குநாடு, அதிகன், கோசகர், முன்னுரை

சங்க இலக்கியக் கவிஞர்கள் வாழ்வியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள். நடப்பியலை மறந்துவிட்டு கற்பனை வானில் அவர்கள் சிறகடிப்பதில்லை. தாம் வாழும் நாடு, சமுதாயம், மக்கள் இவைகளோடு நெருக்கமாயிருப்பவர்கள். எனவேதான் அவர்கள் படைப்பது அகப்பொருள் பாடல்களானாலும் அவர்கள் காலத்து சமுதாய, அரசியல் பதிவுகளை அவற்றில் காண முடிகின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய வரலாற்றுப் பதிவுகள் அதிகம் கிடைக்காத தமிழ்ச் சூழலில் சங்க இலக்கியங்கள் பெரிதும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் கொண்டிருப்பது ஓர் அரிய நிகழ்வு ஆகும். பாத்திரக் கூற்றுகளில் அமைந்த அகப்பாடல்களில் புலவர்கள் உவமை, உருவகம், ஒப்பீடுகள் ஆகியவற்றைப் புனைந்தபோது, அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த புறத்தகவல்களான நகரங்கள், பட்டினங்கள், அரசர்கள், ஊர்கள், கதைப் பாடல்கள், வரலாற்றுச் செய்திகள், போர்கள், வெற்றிகள், இதிகாசத் துணுக்குகள் முதலியவற்றை அகப்பாடல்களில் இடம்பெறச்செய்தார்கள். பரணர், மாமூலனார், நக்கீரர் போன்ற புலவர்கள் இவற்றைத் திட்டமிட்டே செய்தார்கள். பெரும்பாலும் இத்தகு புறத்தகவல்கள் உவமைகள்

வாயிலாகவே பதிக்கப்பெற்றன.

அகநானூற்றில் வரலாற்றுப்பாடல்களில் மூவேந்தர் மரபு

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே மூவேந்தர் ஆட்சி அமைப்பு நிலை பெற்றுவிட்டதை,

“வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு” (தொல்.பொருள். 384)

என்னும் கூற்றால் அறியலாம். மூவேந்தரைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் சேர, சோழ, பாண்டியர் எனக் குறிப்பிடாமல் அவர் தம் மாலையினைப்

“போந்தே வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தாணையர் மலைந்தபூவும்” (தொல்.பொருள்.63)

எனக் கூறுகின்றார். மாலைக்கு உரிமையுடைய சேர, சோழ, பாண்டியர் என உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அகநானூறும் சேர, சோழ, பாண்டியரை மூவர் எனப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ் செழு மூவர் (அகம்.31:14) இதில் மூவர் என்று சேர, சோழ, பாண்டியரே குறிக்க வந்துள்ளது தெளிவாகின்றது.

சேரர்

வேந்தர் குடிபெருமையைச் சுட்டுவதற்கு அவரின் குலப்பழமையை இறைமையோடு குவித்து வழங்குவது மரபாக இருந்திருக்கின்றது. சோழரை ஆரிய மரபினர் என்றும் சந்திர மரபினர் என்றும் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

அன்னி

“அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலை, திதியன்

தொல் நிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி” (அகம். 45: 9-10)

அன்னி என்பான் குறுங்கையின் கண்ணுள்ள போர்க்களத்தில் திதியன் என்பனாது புன்னைமரத்தின் பெரிய அடியை வெட்டி வீழ்த்தித் துண்டுகளாகிய பொழுது அவன் புகழைப் பாடி பரவிய கூத்தர் இன்னிசை முழக்கம் செய்தனர் என்ற குறிப்பு அகநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

பிட்டன்

“ஆனா நறவின் வண் மகிழ், பிட்டன்

பொருந்தா மன்னர் அருஞ்சமத்து உயர்ந்த” (அகம். 77:16-17)

மேற்கண்ட வரியின் வழி, சேரனின் படைத்தலைவனும், வளைந்த வில்லினைத் தன் பெரிய கையிற் கொண்டவனும், தள்ளினது களிப்பினை மிக விருப்பவழுமான பிட்டன் மன்னன் என்பவன், அடுத்த வேல் பகைவர்களுக்கு துன்பத்தைத் தரும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நசையின் வாழ்நார்க்கு நன்கலம் கரக்கும்

பொய்யா வாய்வாள், புனைகழல், பிட்டன்”

(அகம்: 14: 11-12)

பிட்டன் என்பான் பழியற்ற போரில் வல்ல சேரனின் படைத்தலைவன் பரிசில் பெறும் வேட்கையுடன் வாழ்விற்குச் சிறந்த அணிகலன்கள் மிகுதியாகக் கொடுப்பவன். வெற்றிக்கும் தப்பாத வாட்படையும், வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் கட்டப்பட்ட கழலினையும் உடையவன் அவனது குதிரைமாலை மேகம் தவழ்கின்ற உயர்ந்த சிகரத்தையுடையது.

சோழன் – பெரும்பூட் சென்னி

இவனைப் பற்றிய செய்தி அகநானூற்றில் ஒரு பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“..... திண்தேர்க் கணையன் அகப்படக் கழுமலம்

தந்த பிணையன் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி”

(அகம்.4: 12-14)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் குடவாயிற் கீரத்தனர், மலர்மாலைத் தலையில் சூடிய பெரும் பூட்சென்னி என்னும் சோழமன்னன், சேரனுக்கு உரிய கழுமலம் என்னும் ஊரை முற்றுகையிட்டு அதன் பகுதிகளை அழித்தான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கிள்ளிவளவன்

“வளம்கெழு சோழர் விளங்கு படைநெறி

நிலங்களை வெஃகிய பொலம் பூண் கிள்ளி”

(அகம். 205: 9-10)

என அகநானூற்றில் நக்கீரர் என்னும் புலவர், கோசமுடைய படைகளைக் கொண்டு நூழிலாட்டி, அவருடைய நிலத்தைக் கைக்கொள்ள விரும்பினான் கிள்ளி வளவன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தித்தன்

பரணர் என்னும் புலவர்,

“மழைவளம் தருஉம் மாவண் தித்தன்

பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண் ”

(அகம்: 6: 4-5)

உறையூரில் இருந்து ஆட்சி புரிந்து வருபவன் சோழ மன்னன் தித்தன் இவனுடைய நாட்டின் மழை வளம் மிகுந்திருப்பதனால் நெல்வளம் மிகுந்து காணப்படும் என்று கூறியுள்ளார்.

“நொச்சி வேளத்தித்தன் உறந்தைக்

கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன ”

(அகம்: 226: 13-14)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடலில் தன்னுடைய தலைநகரால் உறையூரில் உள்ள காட்டில் கற்கள் மிகுந்துள்ள காவற்காடு போன்று காணப்படும் என்று இவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாண்டியர்

சேர, சோழ வேந்தரின் தலைநகரங்களை விட பாண்டியரின் மதுரையும், கொற்கையும் சிறக்கப் பேசப்படுகின்றன. பாண்டிய நாட்டு பேரூர்களில் மதுரையைப்

போல் கொற்கையும், சிறப்புற்று விளங்கியது. இக்கொற்கைப்பட்டினத்தே இலக்கியங்கள் பலவாறு சிறப்பித்துள்ளன. அறம் பிறப்புது பாண்டியர் கொற்கையைக் காத்து வந்தனர் என்பதை,

“மறப்போர் பாண்டியர் அறதிற்காக்கும்

கொற்கை”

(அகம்: 27: 8-9)

என அகநானூறு புகழ்வதால் அறியலாம். அகநானூற்றில் பாண்டியர்கள் மாறன், தென்னவன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பசும்பூண் வழி

இவனைப் பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் (ழ௦௮) ஒரு பாடலும், அகநானூற்றில் ஒரு பாடலும் இடம் பெற்றுள்ளது. மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்னும் புலவர்,

“..... என்னார் ஒருபுறம் கண்ட தாள்தோய்

தடக்கை வெல்போர் வழி”

(அகம். 312: 10-12)

பகைவர் தனக்கு அஞ்சி ஓடும்போது அவருடைய முதுகைப் பார்த்த முழங்காலைத் திண்டுகின்ற பெரியகையினையும், அப்பகைவரைத் தோற்கடிக்கும் வல்லமை கொண்ட போர்த்தொழிலையும் உடையவன் வழி என்னும் பாண்டிய மன்னன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பசும்பூண்பாண்டியன்

பரணர் என்னும் புலவர், வில்கொழுத்தானைப் பசும் பூண் பாண்டியன், தன் வெற்றியை கொண்டாடும் பொருட்டு, தன்னுடைய கொடிகளை உயர்த்திப்பிடித்தான் என்ற செய்தியினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“.....பொருநர்

செல்சமம் கடந்த செல்லா நல்லிசை

விசும்பினர் வெண்குடைப் பசும்பூண் பாண்டியர்

பாடுபெறு சிறப்பின் கூடல்அன்ன ”

(அகம். 213: 10-13)

என்ற அகநானூறு பாடலில் வெண்கொற்கள் கொடையினையும், அணிகலன்களையும் கொண்ட பசும்பூண் பாண்டியன் மதுரை நகரில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தான்.

“வாடாப் பூவின் கொங்கர் ஓட்டி

நாடுபல தந்த பசும்பூண் பாண்டியன் ”

(அகம். 251 : 4-5)

என்ற பாடலில் நக்கீரர், பொற்பூவினை அணிந்து தன்னோடு போர் செய்ய வந்த கொங்கர்களை புறங்காட்டச் செய்து நாடு பலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பசும்பூண் பாண்டியர் என்ற பாண்டிய மன்னனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

“பரணர் என்னும் புலவர்,

..... மண் தார்

மையணி யானை மறப்போர்ச் செழியன்

பொய்யா விழவின் கூடற்பறந்தலை”

(அகம்.116: 12-14)

மலந்த பூமாலையும் கைக்கொண்டு அழகு செய்த பாணையையும் மிகுந்த போர்த் தன்மையினை தன் தொழிலாகக் கொண்டவன் பாண்டியன் நெடுசெழியன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குறுந்தொகையில் மன்னர்கள்

கோசர்களும் நன்னனும்

'கோசர்' என்ற குடியினர் பற்றிச்சங்க இலக்கியங்களில் நிறைய குறிப்புகள் உண்டு. நாலூர் கோசர் (குறுந். 15), ஒன்று மொழி கோசர் (குறுந். 73) என்றெல்லாம் இவர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஒரு குழுவாக இயங்கினார்கள். இவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த மா மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்ட, 'பெண் கொலை புரிந்த' (குறுந். 292) என்று புலவர்களால் பழிக்கப்பட்ட நன்னன் என்ற மன்னனோடு தம் குடிப்பெண்ணைக் கொலை புரிந்த சம்பவத்தால் கோசர்களுக்குப் பகை ஏற்பட்டது. தங்கள் குடிப்பெண்ணை அநியாயமாகக் கொன்ற நன்னனைப் பழி தீர்க்கக் கருதிய கோசர்கள் செய்தி சூழ்ச்சியைப் பின்வரும் தெரிவிக்கின்றது.

நன்னன்

“நறுமா கொன்று ஞாட்பில் போக்கிய

ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல

வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால் சிறிதே”

(குறுந். 73)

பரணரின் இப்பாடல் கோசர், நன்னன் இவர்களின் பகையால் விளைந்த வரலாற்றுச் சம்பவத்தைச் சுருக்கமாகப் பதிவு செய்கிறது.

ஆதிமந்தி

பரணரின் பல அகநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி ஆதிமந்தி, ஆட்டனத்தி வரலாற்றுக் கதை அகப்பாடல்களில் பேசப்படுகிறது. ஆட்டனத்தி கதையின் ஒரு பகுதி குறுந்தொகையில் இடம்பெறுகிறது.

“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்

மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்

யாண்டும் காணேன் மாண்தக் கோனை”

(குறுந். 31)

பரணர் கூறும் வரலாற்றுக் கதையின் ஒரு பாத்திரமான ஆதிமந்தியே பாடுவதாக

அமைந்த இப்பாடல், ஆட்டனத்தியைத் தேடி காவிடிக் கரை முழுதும் தேடிய சம்பவத்தைப் பதிவுசெய்கிறது

அதிகனும் கொங்கரும்

“பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்

களிற்றொடு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”

(குறுந். 393)

பரணரின் இப்பாடல் கொங்கரின் ஆர்ப்பரிப்பைப் போல அலர் இருந்தது என்று குறிப்பிடும் இடத்தில் வரலாற்றுச் செய்தி ஒன்றைப் பதிவு செய்கிறது.. பசும்பூட் பாண்டியன் கொங்கரை அழிக்க அதிகன் என்ற படைத்தலைவனை ஏவினான். பறந்தலை என்னுமிடத்தில் நடந்த போரில் போர்த்தொழில் வல்ல அதிகன் வாட்படை மிக்க கொங்கரால் களிற்றின் மிசை இருந்தவண்ணமாய் கொல்லப்படுகிறான். அதிகன் இறந்தபோது கொங்கர்கள் மிகுந்த ஆராவாரம் செய்து தங்கள் வெற்றியைக் கொண்டாடினார்கள் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி. குறுந்தொகையின் பல பாடல்களில் இவ்வாறு அலருக்கு உவமையாகப் பல்வேறு புறச்செய்திகள் இடம்பெறுவது கவனத்திற்குரியது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி

தமிழ்நாட்டை ஆண்ட வேளிர் பரம்பரையில் அதியமான் மரபினர் சிறப்பிடம் பெற்றவர்கள். இம்மரபில் வந்த அஞ்சியை எழினி என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக் கூறும். அவ்வையார் அதியமானோடு நெருங்கிய நட்பு பூண்டு விளங்கினார். தாம் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில் தலைவியின் உறக்கமின்மையைக் குறிப்பிட விரும்பும் ஒளவையார்,

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கைக்

கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர் அஞ்சி

கொன்முனை இரவூர் போலச்

சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே”

(குறுந். 91)

எப்பொழுதும் இடைவிடாது கொடுக்கும் மேகம் போன்ற கைவண்மையினை யுடைய கையினையும் விரைந்த செலவினையுடைய யானைப்படையினையும் நீண்ட தேர்ப்படையினையும் கொண்டுள்ள அதியமான் அஞ்சியைப் பற்றிய அச்சத்தை ஏற்படுத்தச் செய்யும் இரவினையுடைய ஊரில் உள்ளாரைப் போல நீ தூங்கும் நாட்கள் சிலவாகுக என்று உவமை வாயிலாக அதியமானின் கொடைச்சிறப்பையும் யானைப்படை தேர்ப்படைகளின் சிறப்பையும் வீரச்சிறப்பையும் பதிவுசெய்கிறார்.

புறநானூற்றில் கொங்குநாட்டு வரலாறு

சங்க காலத்திலிருந்தே கொங்கு நாடு தனி நாடாக விளங்கியதாலும் அதனையடுத்திருந்த சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் பேரரசுகளாக

விளங்கியதாலும் அந்நாடுகளின் தாக்குதல்களுக்குக் கொங்கு நாடு தப்பவில்லை என்பதையும் அவர்தம் ஆதிக்கம் கொங்கில் இருந்தது என்பதையும் சங்க இலக்கியங்களால் அறியமுடிகிறது. சோழ மன்னன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கொங்கு நாட்டை வென்ற செய்தியைக் கோவூர் கிழார் பாடியுள்ளார்.

"கொங்கு புறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே" (புறம். 373)

என்று புறநாநூறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

சோழன் கிள்ளிவளவன் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர்க் கோட்டையைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திப் பெற்ற வெற்றியை மாறோக்கத்து நப்சலையார் பாடியுள்ளார். 'இமயத்தில் விற்கொடியைப் பொறித்தவன்' என்று புகழப்பட்ட சேரனை அவன் வென்றதை,

"இமயஞ் சூட்டிய ஏம விற்பொறி மாண்வினை நெடுந்தேர் வான்வன்
 தொலைய வாடா வஞ்சி வாட்டுநின் பீடுபெழு நோன்தாள்" (புறம். 39)

என்று பாடியுள்ளார்.

சோழன் கோச்செங்கணான் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையைக் கொங்குநாட்டுக் கழுமத்தில் வென்ற செய்தியைப் பொய்கையரின் பாடலில் அறியமுடிகிறது. 'கொங்கரை அட்டகளம்' (களவழி.14) கவிரிநாடன் கழுமலம் கொண்ட நாள் (களவழி.38) என்றும் பாடியுள்ளார். பல்யானைச் செங்கெழுகுட்டுவன் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றிய செய்தியை,

"ஆகெழு கொங்கர் நாடகப்படுத்த வேல்கெழு
 தானை அவருவரு தோன்றல்" (பதி. 3: 2)

என்று பாலைக்கவுதமனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாண்டியருக்கும் கொங்கருக்குமிடையே பகைமை இருந்துள்ளதையும் அதன் விளைவான போரில் ஒரு முறை கொங்கர் பசும்பூண் பாண்டியனின் படையைத் தோற்கடித்ததையும் பாண்டியப்படையின் தலைவன் 'அதியன்' வீழ்ந்ததற்கு அவர் ஆர்ப்பரித்ததையும் குறுந்தொகையில் பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளது.

"கூகைக்கோழி வாகைப் பறந்தலை பசும்பூட் பாண்டியன்
 வினைவலதிகள் களிரொடு பட்ட ஞான்றை
 ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே" (குறுந். 393)

பசும் நண் பாண்டியன் கொங்கு நாட்டின் மீது போர் தொடுத்துக் கொங்கரை வென்றதையும் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றியதையும்,

"வாடாப் பூவின் கொங்கர் ஓட்டி நாடு பல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்"
 (அகம். 253)

அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

புறநானூற்றில் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

அரசியல் வரலாறு

சங்கக் காலம் என்பது இனக்குழு வாழ்க்கை மறைந்து, பேரரசர்களின் ஆட்சி தோன்றக் தொடங்கியிருந்த காலமாகும். அதனால், புறநானூற்றில் இனக்குழுத்தலைவர்கள், குறுநில மன்னர்கள், பெருநில மன்னர்கள் ஆகியோருடைய ஆட்சி அதிகாரம் அரசியல் அமைப்பை வழி நடத்திச் செல்வதைக் காண முடிகிறது. மன்னனே உலகின் உயிர் போன்றவன் என்பதை 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்' (புறம்.117) என்ற புறப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

கரிகாற்சோழனின் முன்னோர் கடல் கடந்து கப்பல் ஓட்டி மீண்டதை புறநானூறு (புறம்.66) கூறுகிறது. பருந்து ஒன்று புறாவை உண்பதற்காகத் துரத்தியது. புறா அடைக்கலமாக செம்பியன் காலடியில் விழுந்தது. அதைக் காக்க பருந்திற்கு தன் தசையை அறுத்துத் தந்தான் என்னும் செய்தியை 'தன் கைப்புக்க குறுநடைப் புறவின்' (புறம்.43) என்ற புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இதன் மூலம் மன்னர்கள் எளிய உயிர்களின் மீது அன்பு கொண்டிருந்த பண்பு புலப்படுத்தப்படுகிறது. சேர மன்னர்களுள் 'இந்திரன்' என்னும் பட்டப் பெயர் கொண்ட ஒருவன் வெளிநாட்டிலிருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்து தமிழகத்தில் பயிர் செய்தான். அவனுடைய மரபில் வந்த அதிய மான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பற்றி 'அரும்பெறல் மரபின் கரும்பி வட்டத்து' (புறம்.99) என்ற பாடலும், அவனுடைய மகன் பொகுட் டெழினியைப் பற்றி 'கரும்பில் வட்டத்தோன் பெரும் பிறங் கடையே' (புறம்.392) என்ற பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றன. பாரி (புறம்.109), எவ்வி (புறம்.24), எயினன் (புறம்.361), பிட்டங் கொற்றன் (புறம்.168), இருங்கோவேள் (புறம்.201), பேகன் (புறம்.141), அதியமான் (புறம்.91,95,99), ஓரி (புறம்.152), குமணன் (புறம்.160), விச்சிக்கோ (புறம்.200) ஆகிய குறுநில மன்னர்களைப் பற்றி புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

புறநானூற்றுக் காலத்தில் ஆரிய செல்வாக்கு தலை தூக்கி நின்றது. மன்னர்கள் தமிழர் பண்பாட்டைப் புறக்கணித்து, ஆரியர்களின் பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தனர். வேள்வி (யாகம்) செய்வதைப் பெருமையாக மன்னர்கள் கருதினர். அதனால் தான் பாண்டியன் 'பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' என்னும் பட்டப் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தான். அதுவும் ஆரிய முனிவர்களைப் போல 'குடுமி' வைத்துக் கொள்வதில் மன்னர்கள் பெரு விருப்பம் கொண்டிருந்தனர். இருங்கோவேள் ('நீயே வடவால் முனிவன்', புறம்.20), பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ('இறைஞ்சுக பெரும நின் சென்னி', (புறம்: 6), கரிகாற் பெருவளத்தான் ('பெருவை நுகர்ச்சிப் பெருந்தூண் வேத வேள்வித் தொழின் முடித்து', (புறம். 224) ஆகியோர் ஆரியத் துறவியர்களின் செல்வாக்கிற்கு அடிமைப்பட்டிருந்ததை புறநானூறு காட்டுகிறது.

“இல்வழங்கு மடமயில் பிணிக்கும்

சொல்வலை வேட்டுவன் ஆயினன் முன்னே”

(புறம். 252)

என்னும் ஒரே ஒரு புறப்பாடல் மட்டுமே துறவைக் கண்டித்துப் பேசுகிறது. “வேத கால இலக்கியங்கள் துறவிகளின் பெருமையைப் பேச, சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான புறநானூறு, வீரனாக இருந்து துறவியாக மாறிய ஒருவனின் துறவு வாழ்க்கையைக் கண்டு வருந்தி, மடமயில் பிணிக் கும் சொல்வலை வேட்டு வனாக இருந்து, பின் துறவியாக மாறிய அவனது நிலைக்கு வருந்திப் பாடுகின்றது” என்று கூறுவர். மன்னர்கள் ‘வீரம்’ என்ற பெயரில் பிற மன்னர்களோடு அடிக்கடி போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். போரில் தோற்ற மன்னனின் மகனை தேர்க்காலில் இட்டுக் கொல்லத் துணியும் (புறம்.46) அளவுக்கு அரசர்கள் இரக்கமற்றவர்களாகவும், போர் வெறியர்களாகவும் இருந்தனர். ‘நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்’ என்ற பாடலில் ‘அல்லது’ (தீமை) செய்யாமல் இருக்குமாறு புலவர்கள், மன்னர்களிடம் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளும் அளவிற்கு மன்னர்கள் செய்த தீமை அளவு கடந்து காணப்பட்டது.

கொங்கு நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள்

கொங்கு நாடு மூவேந்தர் ஆதிக்கத்திலும் பெரும்பாலும் சேரர் ஆதிக்கத்தின் கீழும் இருந்துள்ளது. கொங்கு நாட்டின் சிறு சிறு பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டுள்ளனர். சங்கப் பாடல்களில் அவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல கிடைக்கின்றன. அதியமான், ஓரி, ஆய் அண்டிரன், குமணன், நன்னன், ஈந்தூர், கிழான், பாட்டங்கொற்றன் முதலான குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

கொங்கு நாட்டின் வடபகுதியில் அமைந்திருந்த தகடுரை ஆண்டவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆவான். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான அவன் ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்து அழியாப்புகழ் பெற்றவனாவான். அதியமானின், வீரம், வெற்றி, கொடைச்சிறப்பு, அருட்குணம், ஆட்சிச்சிறப்பு முதலானவற்றை ஒளவையார் தம் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் (புறம். 87-101, 103,104) பதிவு செய்துள்ளார்.

கொங்கின் வடகிழக்குப் பகுதியில் அமைந்த கொல்லிமலையை ஆண்ட குறுநில மன்னனும் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனுமாக ஓரி விளங்கினான். (புறம். 152, 153, 156) அவன் வில்லாற்றலைப் புறப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

"ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்

ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோன்"

(புறம். 152)

என்று அவன் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளான்.

கொங்கின் தென் எல்லையாக அமைந்த பழநி மலைப்பகுதியை ஆண்ட குறுநில மன்னன் ஆய் அண்டிரன் ஆவான். அவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். (புற.129) அவனது கொடைப் பண்பு புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"தீஞ்சளைப் பலவின் மாமலைக் கிழவன்

ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோரண்ணல்"

(புறம். 129)

என்று அவனது ஆற்றல் கூறப்பட்டுள்ளது.

குதிரை மலைப்பகுதியை ஆண்ட குமணன் மிகச் சிறந்த வள்ளல் ஆவான். 'பழந்தூங்கு முதிரத்துக்கிழவன் திருந்துவேல் குமணன்' (புற.159) என்று புறநானூறு அவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. 160, 161, 16.

குதிரை மலைப்பகுதியை ஆண்ட இன்னொரு தலைவன் பிட்டங்கொற்றன் ஆவான். அவன் சேரனின் படைத்தலைவனாக விளங்கிய பெருமைக்குரியவன். 'பொய்யா வாய்வாள் புனைகடிற்பிட்டன்' என்றும் 'திருந்து வேல் கொற்றன்' (புற. 171) என்றும் அவன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். 'பொருநர்க்கு உலையா நின் வலன்' (புறம்.169) என்று அவனது வீரத்தைப் புறநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

கொங்கு நாட்டு 'ஈந்தூர்' பகுதியை ஆண்டவன் ஈந்தூர்கிழான் ஆவான். அவன் 'பாண்பசிப்பகைவன்' (புற.180) என்று போற்றப்பட்டுள்ளான். கொண்கானப் பகுதியை ஆண்ட குறுநில மன்னன் கொண்கனங்கிழான் அவனைப் பார்த்ததும் பாணர்தம் மண்டை 'கதிரவனைக் கண்டு நெருஞ்சி பூப்பது போல் மலரும்' என்று மோசிகீரனார் (புற.155, 156) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கொங்கு நாட்டுத் தொல்குடியினர்

தனிநாடாகக் கொங்குநாடு விளங்கியது. "பண்டைக்காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். வேட்டையாடித் திரிபவராகவும் ஆநிரை மேய்ப்பவர்களாகவும் போர் மறவர்களாகவும் தம் வாழ்வை நடத்தி வந்தனர். அத்தகையோரான வேட்டுவர், வேளிர், தொங்கர், கோசர், மழவர் போன்ற இனத்தவர் கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந்ததற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றுகளாக உள்ளன"¹ அவர்கள் கால வளர்ச்சியில் சிறு சிறு பகுதிகளை ஆள்பவர்களாகவும் அரச மரபினராகவும் உயர்ந்தனர். அவர்களின் வீரம், வெற்றி, கொடை முதலான பல செய்திகளையும் சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

வேட்டுவர்

கொங்கின் மிகப்பழமையான குடிகளில் 'வேட்டுவர்' முதன்மையானவராவர். மனித இன வரலாற்றின் தொடக்க காலத் தொழிலாக வேட்டையே இருந்துள்ளது. பின்னர் நாகரிக வளர்ச்சியில் மேய்ச்சல், வேளாண்மை எனத் தொழில் மாறுபாடுகள் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டன. அந்த வளர்ச்சிக் காலத்திலும் வேட்டைத்தொழிலையே தம் முழுமையான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தோர் 'வேட்டுவர்' ஆவர். வேட்டுவர் பற்றியும் அவர்களது வேட்டைத் தொழில் பற்றியும் புறநானூற்றிலும் பிற சங்கப் பாடல்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வேட்டைத் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழும் வேட்டுவர் நிலையை,

"நடுநாள் யாமத்துப் பகலும் துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவன்"

(புறம். 189)

பற்றிப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. வேட்டுவர் எயினர் என்றும் சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். கொல்லி

மலையை ஆண்ட வல்வில் ஓரியின் வேட்டைத் தொழில் சிறப்பாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. அவன் வில்லிலிருந்து பாய்ந்த அம்பு யானையை வீழ்த்தி, புலியைக்கொண்டு, புள்ளிமானைச்சாய்த்து, காடுப்பன்றியைத்துளைத் அதற்குப்பால் புற்றினுள் இருந்த உடும்பில் தைத்ததைக்கண்ட பரணர்,

"வேட்டுவரில்லை நின்னொப்போர்" (புறம். 152)

என்று பாடியுள்ளார். கொடைக்கானல் மலை பண்டு 'கோடை மலை' என்று வழங்கப் பட்டது. அதனை ஆண்ட 'கடிய நெடு வேட்டுவன்' புறநானூற்றில்

"வெள்வீ வேலிக் கோடைப் பொருநன்" (புறம். 10)

என்று புகழப்பட்டுள்ளான். "வாள்வாயம்பிற் கோடைப் பொருநன்" என்று அகநானூறும் அவனைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

மழவர்கள்

கொங்கு நாட்டையாண்ட பழைய அரசு மரபினருள் ஒருவராக 'மழவர்' அறியப்படுகின்றனர். "சங்ககால மக்கள் இளத்தவருள் ஒரு பிரிவனாகக்கருதப்படும் மழவர்கள் என்பார் தருமபுரி மாவட்டம் உள்ளிட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்தவராவர். இம்மழவர் இனத்துச் சிற்றரசர்களே சங்ககால அதியமான் அரசுமரபினராவர்." ஒளவையார்,

"நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய தொன்னிலை

மரபின் நின் முன்னோர்" (புறம். 99)

என்று அதியமானின் முன்னோர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து, மழவர் மேற்குக் கடல் பகுதியில் உள்ள தீவுகளிலிருந்து கொங்கு நாட்டிற்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர். இத்தீவுகளில் ஆண்டு முழுவதும் அதிக மழை பெய்வதால் மக்கள் இதனை 'மழைத்தீவு' என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். அதுவே பின்னர் 'மழத்தீவு' என்று ஆகியிருக்கலாம். எனவே இத்தீவுகளினின்றும் கொங்கில் குடியேறியோர் 'மழவர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்

அரும்பெறல் மரபின் கரும்பிவன் தந்தும்" (புறம். 99)

"அரும்பெறல் அமிழ்தமன்ன கரும்பிவட் தந்தோன்" (புறம். 392)

என்னும் அடிகளிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்குக் கரும்பை அறிமுகப்படுத்தியவர்களே மழவர்தாம் என்ற செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

மழவர் மிகச்சிறந்த வீரராகவும் பேராற்றல் பெற்றவராகவும் இருந்தனர். எனவே அவர்கள் கொங்கு நாட்டை ஆண்டதுடன் முடிமன்னர் படைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றியுள்ளனர்.

"ஒளிறிலங்கு நெடுவேல் மழவர்" (புறம். 88)

"எழுமரம் கடுக்கும் தாள்தோய் தடக்கை

வழுவில் வன்கை மழவர்"

(புறம். 90)

என்று மழவர்தம் வீரத்தைப் புறநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. மழவர் அத்தகைய ஆற்றலினராக இருந்ததாலேயே அவர் மரபில் வந்த அதியமானைஒளவையார்,

"எம்முளும் உளனொரு பொருநன் வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த காலன்னோனே" (புறம். 87)

என்று போற்றியுள்ளார். அவன் திருக்கோவலூரை வென்ற செய்தியை,

"முரண்மிகு கோவலூர் நூறி நின்

அரண்டு திகிரி ஏந்திய தோளே"

(புறம். 99)

என்று அவர் வியந்து பாடியுள்ளார்.

கொங்கர்

கொங்கு நாட்டு முதுகுடியினராகக் கொங்கர் சங்கப் பாடல்களால் அறியப்பட்டுள்ளனர். அம்மக்கள் வாழ்ந்த நாடு என்பதாலேயே அது 'கொங்கு நாடு' என வழங்கப்பட்டது. கொங்கர் 'ஒளிறுவாள் கொங்கர்' (குறுந். 393), 'ஆகெழு கொங்கர்' (பதி. 22), 'ஈரம்படைக் கொங்கர்' (பதி. 22) என்னும் சங்க இலக்கியத் தொடர்கள் அவர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

வேளிர்

வேளிர் மைசூர் நாட்டின் துவார சமுத்திரம் எனப்படும் துவரைப் பதியினின்றும் கொங்கு நாட்டில் குடியேறி நிலைத்த பழமையான குடியினராவர். அகத்தியர் தென்னாடு வந்தபோது துவரைப் பதியினின்றும் வேளிரை அழைத்து வந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் தெரிவித்துள்ளார். "அவர் துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலின் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டு போந்து காடு கெடுத்து நாடாக்கி" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரி மகளிரை மணந்து கொள்ள இருங்கோவேள் மறுத்ததால் அவனைக் கபிலர் கடிந்து கூறிய செய்தி புறநானூற்றில் கிடைக்கிறது.

"நும்போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன் புகழ்ந்த

செய்யுள் கழாஅத் தலையை இகழ்ந்ததன் பயனே" (புறம். 202)

'அரையம்' என்னும் நகரம் அழிந்ததாக அவர் அவனைக் கண்டித்துள்ளார். வேள்பாரி (புறம். 110), 'மாவேள் எவ்வி' (புறம். 24) முதலான வேளிர்குல மன்னர்களைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

கொங்கு நாட்டுப்புலவர்கள்

புறநானூறு, சங்ககாலக்

கொங்குநாட்டுப்புலவர்

பலரை

அறியத்

துணைசெய்கிறது. கூடலூர் கிழார் ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுத்தவராவார். அவர் கொங்கு நாட்டின் மேற்கெல்லையான நீலமலையின் கூடலூரைச் சேர்ந்தவராவார். அவர் புறநானூற்றில் 229 ஆம் பாடல் உட்பட நான்கு சங்கப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். நீலமலையில் அமைந்துள்ள குன்னூர் பண்டைக்காலத்தில் 'குன்றூர்' என்று வழங்கப்பட்டது. புறநானூற்றில் 166 ஆம் பாடலைப் பாடிய குன்றூர் மகனார் கண்ணத்தனார் அவ்வூரினராவார். அவர் சங்கப்பாடல்களில் இரண்டினைப் பாடியுள்ளார். தருமபுரி மாவட்டம் பண்டைக்காலத்தில் 'தகடூர் நாடு' எனப்பட்டது. அப்பகுதியைச் சேர்ந்த பொன்முடியில் வாழ்ந்தவர் 'பொன்முடியார்' ஆவார். அவர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் மூன்று பாடல்கள் (புறம். 166,167,214) உள்ளன. ஈரோடு மாவட்டம் பவானி வட்டத்திலுள்ள 'பெருந்தலையூர்' என்னும் ஊரின் பெருந்தலைச்சாத்தனார் ஆவார். அவர்பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் ஆறு பாடல்கள் (புறம். 151, 164, 165, 205, 209, 294) உட்பட மொத்தம் ஒன்பது பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

நாமக்கல் மாவட்டம் இராசிபுரம் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆலந்தூர் என்னும் ஊரின் ஆலந்தூர் கிழார் ஆவார். அவர் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்கள் (புறம். 34, 36, 69, 225, 324) உட்பட மொத்தம் ஏழு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். குடவாயிற் கீரத்தனார் பல்லடம் பகுதியைச் சேர்ந்த 'கொடுவாய்' என்னும் ஊரின் இரக்கலாம் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவர் கொங்கு வேளாளர் மரபில் உள்ள 'கீரங்கூட்டம்' என்னும் குலத்தனராகக் கருதப்படுகிறார். அவர் பாடியனவாக புறநானூற்றில் 242 ஆம் பாடல் உட்பட மொத்தம் 14 பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

முடிவுரை

இலக்கியங்கள் தரும் செய்திகள் அக்கால வாழ்வை நமக்கு எடுத்துக்காட்டும். சங்க இலக்கியங்கள் வரலாற்றுக்கெட்டாத மன்னர் பெயர்களையும் செயல்களையும் வணிகத் தொடர்புகளையும் காட்டுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து சேரர் வரலாற்று நூலாகவே அமைந்துள்ளது. பதிற்றுப்பத்தில் வரும் பதிகங்களே பிற்காலத்தில் மெய்க்கீர்த்திகள் தோன்றக் காரணமாயின. சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த முடியுடை மூவேந்தரைப் பற்றியும் சிற்றரசர், குறுநில மன்னர், வீரர், ஆகியோரைப் பற்றியும் நாட்டு மக்களையும் அவர்கள்தம் வாழ்க்கைமுறை, வளம் வாணிபம், தொழில் முதலியன பற்றியும் பலப்படப் பேசுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அகநானூறு மூலமும் உரையும்., ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (தொகுப்பாசிரியர்), உருத்திரசன்மன் (தொகுப்பாசிரியர்), கௌரா பதிப்பகம், சென்னை. 2019.
2. குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்., இரா.இராகவையங்கார், கௌரா பதிப்பகம், சென்னை. 2016.
3. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்., டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் (ஆசிரியர்), டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை. 2011

௧. புறநானூறு மூலமும் உரையும்., டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் (ஆசிரியர்), டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை. 2014

References

1. Akananuru source and text., N.M. Venkatasamy Nattar (Editor), Urutharasanman (Editor), Gaura Publishing House, Chennai. 2019.
2. Curriculum Source and Text., Ira.Iragavaiyengar, Gaura Publishing House, Chennai. 2016.
3. SourceandtextofPratishpattu.,Dr.U.V.Saminathayar(Editor),Dr.U.V.Saminathayar Library, Chennai. 2011
4. Purana hundred source and text., Dr.U.V.Saminathayar (Editor), Dr.U.V.Saminathayar Library, Chennai. 2014

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

“புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 4, இதழ் 4, அக்டோபர் 2024, பக். 37-51

Cite this Article in English

Valarmathi. V, “ Historical data on Sangam Literature” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.4 Issue 4, 0October 2024, pp. 37-51